

กฏแห่งกรรม

ชุด ปาณาติปาตา

กฎแห่งกรรม คือ

กฎที่แสดงให้เห็นถึงเหตุและผลของการกระทำใดๆของมนุษย์ กล่าวคือ ใครกระทำความ
อันใดไว้ดีหรือชั่วก็ตาม บุคคลผู้กระทำนั้นจักต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้นๆเสมอ มิได้เกิดจาก
การดลบันดาลจากอำนาจของพระเจ้าองค์ใด และไม่มีใครมารับผลของกรรมแทนบุคคลอื่นได้

รักษาศีลข้อที่ ๑ คือ ข้อปาณาติปาตา

การรักษาศีลข้อนี้คือห้ามฆ่าสัตว์ทุกชนิดรวมทั้งมนุษย์ด้วย การฆ่าสัตว์ทำให้ศีลขาด
นั้นมีองค์ประกอบ ๕ อย่าง ดังนี้ ๑. สัตว์นั้นมีชีวิต ๒. รู้ยู่ว่าสัตว์นั้นมีชีวิต ๓. มีความตั้งใจ
ที่จะฆ่า ๔. มีความพยายามที่จะฆ่า ๕. สัตว์ตายด้วยความพยายามนั้น เมื่อครบด้วยองค์ ๕ นี้
ศีลจึงขาด แต่ถ้า ๑-๔ ศีลยังไม่ขาด แต่มีความเศร้าหมองไม่สมบูรณ์ การฆ่าสัตว์นั้นทำให้
ศีลขาดเท่ากัน แต่บาปกรรมนั้นไม่เท่ากัน สมมุติว่าฆ่าสัตว์ตัวที่มีบุญคุณแก่เรา มีส่วย
ช่วยเหลือช่วยงานแก่เรา ทำประโยชน์ให้แก่เรา เช่น วัว ควาย ช้าง ม้า เป็นต้น ถ้าฆ่าธรรมดา
ก็มีบาปมากอยู่แล้ว ถ้าฆ่าด้วยความโกรธก็จะได้รับผลของบาปมากขึ้นเท่าตัว แต่ถ้าสัตว์ตัวที่
ถูกฆ่าเป็นพระโพธิสัตว์ลงมาใช้ชาติ ก็จะได้รับผลของบาปนั้น ๑๐ เท่าทีเดียว เมื่อตายไป
ก็จะได้ลงไปสู่นรกทันที จะได้รับกรรมถูกไฟนรกเผาเผาให้เกิดความทุกข์ทรมานยาวนาน
ทีเดียว เมื่อพ้นจากรกแล้วก็จะได้มาเกิดเป็นสัตว์ดิรัจฉาน ให้เขาฆ่ามาเป็นอาหารหลายร้อย
ชาติ ถ้าได้มาเกิดเป็นมนุษย์ก็เป็นมนุษย์ที่ไม่สมบูรณ์ เพราะยังมีวิบากกรรมติดตามมาสนอง
ได้อีก เช่นทำให้อวัยวะไม่สมบูรณ์ จะทำให้ตาบอด หูหนวก ง่อยเปลี้ยเสียขา แขนหัก ขา
ขาด ปวดหลัง ปวดเอว ปวดตามร่างกาย หากความสุขไม่ได้เลย หรือเป็นโรคนานาชนิด ทำให้
ชีวิตทนทุกข์ทรมาน หรือเกิดมาแล้วมีอายุสั้นพลันตายด้วยอุบัติเหตุต่างๆ นี่คือผลกรรมที่
ตามสนอง ถ้าฆ่าสัตว์อื่นที่ไม่มีบุญคุณแก่เรา ถ้าฆ่ามากไปก็ตกนรกได้ เมื่อพ้นจากรกแล้ว
จะเกิดมาเป็นมนุษย์ก็ทำให้ชีวิตหาความสุขไม่ได้ อายุยังไม่ถึงกาลเวลาของอายุขัยก็ตายไป
เสีย ถ้าฆ่าสัตว์เล็ก ๆ น้อย ๆ เกิดมาในชาติหน้าผลของบาปกรรมนั้นจะทำให้ร่างกายเศร้าหมอง
ผิวพรรณหยาบกร้านมีโรคผิวดำประจำตัว มีการเจ็บป่วยเมื่อยตัวเป็นประจำ ดังที่ได้อธิบาย
มานี้เป็นผลบาปกรรมในการฆ่าสัตว์นั่นเอง

การใช้ปัญญาพิจารณาในผลของบาปกรรมที่ผิดศีลข้อ ๑ นี้ ก็เพื่อให้เข้าใจในผลของกรรมที่ตามสนองให้ได้เกิดความกลัวในบาปกรรมนั้น ๆ ให้เกิดความสำนึกในชีวิตเขาและชีวิตเรา ที่มีความรักความห่วงใยในชีวิตเหมือนกับเรา สัตว์ทุกตัวตลอดเราด้วยก็ไม่อยากตายเพราะถูกฆ่าเหมือนกัน ฉะนั้นจึงไม่ควรที่จะอ้างว่า สัตว์เกิดขึ้นมาเพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ แต่ถ้าจับตัวมนุษย์ที่ชอบพูดอย่างนี้ไปให้เสือกินไปให้จระเข้กินดูซิเขาจะว่าอย่างไร สัตว์ทุกตัวมีความกลัวต่อความตายทั้งนั้น เห็นมนุษย์อยู่ที่ไหนก็ต้องหลบหลีกปลีกตัวเพื่อความปลอดภัยแก่ชีวิตของเขา ถึงขนาดนั้นก็พ่นเงื้อมมือมนุษย์ใจบาปนี้ไปไม่ได้ พวกมันตามไล่ตามฆ่าเอามาเป็นอาหาร ไม่มีความเมตตาสงสารเขาบ้างเลย แต่ละวันมีความสะดุ้งหวาดผวากลัวต่อความตายอยู่ตลอดเวลา ไม่กล้าที่จะออกหากินอะไรได้ตามใจ ถ้าเราตกอยู่ในสภาพอย่างนี้ จะมีความทนทุกข์ทรมานขนาดไหน ถึงอย่างไรก็ขอให้คิดถึงชีวิตเขาชีวิตเราดูบ้าง หัวอกเขาอย่างไรหัวอกเราก็เป็นอย่างนั้น ไม่ควรเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ให้ถือว่าเขาเป็นญาติเป็นเพื่อนที่เกิดแก่เจ็บตายเหมือนกันกับเรา มนุษย์ได้ชื่อว่าเป็นผู้มีจิตใจสูง แต่ขอให้สูงด้วยความรัก ให้สูงด้วยความสงสารต่อสัตว์ทั้งหลาย จึงจะชื่อว่าเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม ให้สัตว์อื่นได้พึ่งบารมีสมกับที่ว่ามันมนุษย์มีจิตใจสูงนี้ด้วยเถิด ถ้าเราใช้ปัญญาพิจารณาในลักษณะนี้อยู่บ่อย ๆ ใจเราก็จะค่อยเปลี่ยนแปลงไปในทางดี จะมีความเมตตาต่อสัตว์ มีความสงสารสัตว์มากขึ้น ในที่สุดเราก็จะไม่กล้าฆ่าสัตว์อีกเลย นี่ก็มีปัญญาในการรักษาศีล หรือศีลเกิดขึ้นจากปัญญาก็ว่าได้ ถ้ารับศีลมาแล้ว แต่ขาดปัญญาในการรักษาศีลนั้นจะขาดหายไปโดยไม่รู้ตัว ฉะนั้น สุตมยปัญญาและจินตมยปัญญา ต้องเกิดมาก่อนศีลแน่นอน นี่ก็คือสัมมาทิฐิ คือปัญญาความเห็นชอบในการรักษาศีลนั่นเอง

“ใครสร้างกรรมดี ชีวิตก็ดีงาม ใครสร้างกรรมชั่ว ชีวิตก็มัวหมอง คนไปทำบุญต้องละบาปได้ คนจะไปสร้างความดีต้องละชั่วได้ ไม่ใช่เอาเงินมาทำบุญแล้วไปสวรรค์ได้ไปนิพพานได้ เรื่องบุญกุศลซื้อไม่ได้”

หลวงพ่อจัญญ์ ฐิตธัมโม

กฎแห่งกรรม : เจ็บป่วยบ่อย เพราะชอบฆ่าสัตว์

การฆ่าสัตว์เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดมามีอายุสั้น การเบียดเบียนสัตว์เป็นสาเหตุทำให้เกิดมามีโรคภัยไข้เจ็บมาก สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ที่หากผู้ใด ล่วงเกินลงไป ย่อมได้รับผลเอง โดยอัตโนมัติ ไม่ต้องรอ ให้ศาลมาตัดสิน กฎเกณฑ์ของธรรมชาติย่อมให้ผลเอง และเท่าเทียมกันกับทุกคน ไม่มีคำว่าสองมาตรฐานอย่างแน่นอน ผู้ใดทำกรรมใดไว้ ผู้นั้นย่อมได้รับผลกรรมนั้น

ต่อไปนี้เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของหนุ่มผู้หลงผิด ชอบฆ่าสัตว์ เบียดเบียนสัตว์ เพราะความมัวเมาสนุกสนานของตน จนเป็นเหตุให้ต้องประสบกับชะตากรรมอันน่าสะพรึงกลัว และยากที่จะลืมเลือนไปตลอดชีวิต “นฤพน” เป็นลูกชานา อำเภอบระโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ บ้านของเขามีป่าอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านมากนัก เขาชอบเข้าป่าล่าสัตว์ อาวุธสำคัญที่นฤพนชอบเป็นชีวิตจิตใจ ก็คือปืน และเขาเป็นคนที่ยิงปืนแม่นมาก ถึงขั้นที่ว่าสามารถยิงถูกหัวนกที่จับอยู่ปลายไม้ได้โดยไม่พลาดในแต่ละวัน ชายหนุ่มจึงเข้าป่าล่าสัตว์ แต่บางครั้งก็ไม่ได้ล่ามาทำอาหาร แต่เพื่อฝึกซ้อมฝีมือยิงปืนเท่านั้นเอง ความสุขของนฤพนจึงกลายเป็นความทุกข์ของสัตว์จำนวนมากในป่า ทุกครั้งที่เขาเข้าป่า บรรดาสัตว์เล็กสัตว์น้อยเหมือนจะรู้ว่าเพชรฆาตกำลังเดินเข้ามาหา มันจะพากันวิ่งหนีทันที แม้แต่คนทั้งหลายก็บินหนีไปหมด แต่เขาก็ไม่ได้สนใจอะไร เพราะนั่นเป็นปกติธรรมดาของสัตว์ทั้งหลายอยู่แล้ว เมื่อรู้ว่าภัยมาถึงตัวก็ต้องรีบหาทางเอาตัวรอดไว้ก่อน ถึงแม้ว่าสัตว์น้อยใหญ่จะพยายามหลบหลีกอย่างไร แต่ก็ไม่พ้นฝีมือของนฤพนไปได้ เขาเป็นคนมีพรสวรรค์ ในการล่าสัตว์มาก ทุกครั้งที่แบกปืนเข้าป่า จะต้องได้สัตว์กลับออกมา ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ทุกครั้งที่ชาวบ้านเห็นเขาแบกสัตว์ป่ากลับมาทุกคนก็จะยกย่องชมเชยว่าเขาเป็นคนเก่ง ที่สามารถล่าสัตว์ได้เยอะกว่าคนอื่น นฤพนจึงหลงยินดีไปกับคำยกยอสรรเสริญนั้น ทำให้เขายังมีความขยันและฝึกฝนกลยุทธ์ต่างๆ ในการล่าสัตว์ให้ได้มากขึ้นทุกวันสัตว์ที่เขาล่ามาได้ นั้น บางครั้งก็เอามาแจกจ่ายให้กับชาวบ้าน ได้ปรุงเป็นอาหารบ้าง บางครั้งก็ชวนเพื่อนๆ วิทยุณ มาร่วมวงกินเหล้าและกับแกล้มกันอย่างสนุกสนาน นฤพนหลงผิดอยู่กับการกระทำความชั่วอย่างนั้นอยู่นานหลายปีทีเดียว โดยที่เขาไม่เคยรู้เลยว่าสิ่งที่ตนได้กระทำลงไปนั้นมันจะย้อนกลับมาหาตัวเองอย่างไร เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา เขามี

แต่ได้รับคำชมว่าเป็นคนเก่ง คนมีฝีมือ การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตจึงเป็นสิ่งที่สร้างชื่อเสียงให้กับเขา ด้วยความที่วิชาได้ปิดบังดวงตาของชายหนุ่มอย่างแนบสนิทนี้ ทำให้เขาได้ทำกรรมจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไว้มากมาย หากนับรวมๆแล้ว สัตว์ที่ถูกเขฆ่าคงไม่น้อยกว่าพันๆ ตัว ไม่ว่าจะ เป็นกระรอก กระจ่าง นก งู และอีก สารพัด เรียกว่าหากไปพบสัตว์ชนิดใดเข้า เขาก็จะยิงทันที โดยไม่เคยคิดสงสารและไม่เคยคิดเลยว่า สิ่งนั้นเป็นกรรม ที่จะย้อนกลับมาหาตัวเอง ต่อมา นฤพนถูกสลัดรักจากหญิงสาวคนหนึ่ง ในหมู่บ้าน ความอกหักทำให้เขาอยากหนีจากชีวิตที่เต็มไปด้วยความทุกข์ จึงขอแม่มาหางานทำที่กรุงเทพฯ นั่นนับว่าเป็นครั้งแรกที่นฤพนได้วางมือจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต หลังจากนฤพนมาอยู่กรุงเทพฯ ได้สองปี ผลแห่งกรรมที่เขากระทำไว้ ก็เริ่มจะแสดงฤทธิ์ออกมาทีละเล็กละน้อย เขาเริ่มเจ็บป่วยเป็นโน่นเป็นนี่อยู่ตลอดเวลา ไม่เคยหายสักที เดียวก็ป่วยเป็นโรคนั้น ป่วยเป็นโรคนี้ ทำให้ต้องเข้ารับการรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลเป็นประจำ ทุกครั้งที่นฤพนนอนรักษาตัวที่โรงพยาบาล เขาจะนึกถึงกรรมชั่วที่ตนเคยกระทำไว้ตลอด นึกถึงภาพแห่งความเจ็บปวดทุกข์ทรมานของสัตว์ทั้งหลายเวลาถูกเขายิง ภาพเหล่านี้ทำให้ชายหนุ่มน้ำตาไหล และรู้สึกเจ็บปวดในหัวใจยิ่งขึ้น ขณะเดียวกันก็รู้สึกหวาดกลัว ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่สัตว์เหล่านั้นจะมาทวงคืนสิ่งที่เขาทำกับพวกมัน ทุกวินาทีของนฤพนจึงเต็มไปด้วยความหวาดผวา กลัวว่ากรรมเหล่านั้นจะตามมาให้ผลกับเขาในชาตินี้ แต่สิ่งที่เขากลัวก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะเป็น การกระทำที่เขาทำขึ้นเอง ย่อมให้ผลเองตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ วันหนึ่ง..ในระหว่างที่เขาเดินออกไปจากโรงพยาบาลนั้น เขารู้สึกหน้ามืดเหมือนกับว่าจะเป็นลม แต่เขาก็พยายามประคองตัวเดินต่อไป แต่เดินไปได้ไม่เท่าไร ก็ล้มลงจนร่างไปเสียบเข้ากับเหล็กชิ้นหนึ่ง แถวบริเวณที่ก่อสร้างริมถนน แต่นับว่ายัง โชคดีที่ยังไม่โดนหัวใจ!! เขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ต้องนอนรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหลายวัน ชายหนุ่มนอนมองบาดแผลที่เกิดขึ้น ยิ่งทำให้เขารู้สึกว่า การที่เขาล้มลงถูกเหล็กเสียบนั้น ก็คงเป็นเพราะกรรมที่เขาเคยยิงสัตว์ไว้มากนั่นเอง ตัวแล้วตัวเล่าที่เขายิงที่ลำตัวของมัน กรรมนั้นคงตามให้ผลแล้ว ทุกครั้งที่นฤพนหลับตาลง ภาพกรรมเก่าที่เขาทำไว้ ก็มาปรากฏหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลา จิตใจของเขาไม่มีช่วงเวลาแห่งความสุขเลย กรรมชั่วนั้นช่างมีผลมากมายเสียจริงๆ ชาตินี้เขาได้เผชิญกับกรรมชั่วของตนเองทั้งทางกายและทางใจ จึงประจักษ์ชัดแล้วว่า กรรมชั่ว

นั่น หากใครหลงผิดไปทำแล้ว ย่อมได้รับผลเป็นความทุกข์อย่างแน่นอน นฤพนได้ประสบกับความทุกข์ด้วยตนเองอย่างนั้นแล้ว จึงตั้งใจที่จะทำความดีและอุทิศบุญกุศลไปให้กับเจ้ากรรมนายเวรเหล่านั้น หลังจากเขาออกจากโรงพยาบาล ก็ได้ไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ๗ วัน และทำบุญตักบาตรอย่างสม่ำเสมอ เพื่ออุทิศบุญกุศลให้กับเจ้ากรรม นายเวรที่เขาได้กระทำไว้ เพราะเขาเชื่อว่า ผลบุญนี้ จะทำให้ผลแห่งกรรมชั่วของเขาเบาบางลงไปได้ ถึงแม้ว่าในปัจจุบัน นฤพนยังคงมี โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนอยู่บ้าง แต่ก็ทำให้เขาสบายใจขึ้น ที่ได้ทำความดีอยู่ทุกวัน เพื่อชดเชยกับความชั่วที่เขาสั่งสมมานานหลายปี หากเขาไม่พบแสงแห่งธรรมเลย ชีวิตของเขา คงจะพบกับความทุกข์ทรมานมากกว่านี้อีกหลายเท่า ทุกวันนี้ยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ตกอยู่ในความมืดของอวิชชา ทั่วๆ ที่พระพุทธเจ้าได้จุดแสงสว่างแห่งธรรมขึ้นมาบน โลกนี้หลายพันปีแล้ว คนที่ได้รับแสงสว่างแห่งธรรม ย่อมดำเนินชีวิตไปอย่างราบรื่น บนเส้นทางแห่งความสุข ส่วนคนที่อยู่ในความมืด ย่อมดำเนินชีวิตไปบนคราบน้ำตา

อริสัจ 4 คือ หลักความจริงอันประเสริฐ 4 ประการ

- 1. ทุกข์** คือ ความไม่สบายกาย ไม่สบายใจ เป็นสภาพของความลำบากทั้งทางกายและทางใจ ทั้งรัก โลภ โกรธ หลง ความเศร้าโศกเสียใจทั้งปวง เป็นต้น
- 2. สมุทัย** คือ สาเหตุแห่งทุกข์นั้น ซึ่งความทุกข์ทั้งปวงมักเกิดจากความไม่รู้ ความไม่เข้าใจในโลก ความอ่อนประสพการณ์ในชีวิต ซึ่งความไม่รู้เหล่านี้เป็นสาเหตุแห่งทุกข์ทั้งปวง
- 3. นิโรธ** คือ ความไม่มีทุกข์ ซึ่งก็หมายถึงการเข้าใจในสมุทัย ความเข้าใจสาเหตุแห่งทุกข์ ความเศร้าหมองทั้งปวง
- 4. มรรค** คือ หนทางแห่งการดับทุกข์ ซึ่งพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า มรรคมมีองค์ 8 หรือวิธีการดับทุกข์ทั้งปวงนั้นมีอยู่ 8 ประการนั่นเอง

กฎแห่งกรรม : เบ็ดเกี่ยวปาก

แม้จะเป็นคนไทยนับถือพุทธศาสนาแต่ฉันก็ไม่ค่อยเข้าถึงหลักธรรมคำสอนสักเท่าไร ใช้ชีวิตไปเรื่อยๆ ทำบุญทำทานตามวาระ โอกาส เช่น ปีใหม่ วันเกิด หรือในวันสำคัญทางศาสนา แต่เมื่ออายุมากขึ้นเรื่อยๆ ชีวิตก็เริ่มวุ่นวายและไม่สนุกเหมือนเดิม ทำให้ฉันหันมาสนใจศึกษาพระธรรม ด้วยการอ่านหนังสือ ฟังพระเทศน์ ฟังธรรมบรรยายจากครูอาจารย์ที่เชี่ยวชาญทางธรรม ผลที่ได้รับนั้น ทำให้ฉันเข้าใจตัวเองมากขึ้น ชีวิตเริ่มสงบลง ขณะเดียวกันก็ได้ความรู้ อะไรอีกหลายอย่างที่ไม่เคยรู้ เช่น เรื่องกฎแห่งกรรม ที่ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องที่น่ากลัวมากๆ สำหรับคนที่ทำแต่กรรมไม่ดี ทั้งโดยเจตนาก็ตาม หรือไม่เจตนาก็ตาม แรกๆฉันคิดว่าการกระทำความกรรมไม่ดี ต้องทำตอนโตจึงจะมีผล แต่ถ้าทำตอนเล็กๆคงไม่เป็นไร เพราะยังไม่รู้เรื่องบาปบุญคุณโทษ แต่สิ่งที่ฉันคิดนั้นผิด เพราะฉันเชื่อว่าทำกรรมแล้ว ดีก็ตาม ชั่วก็ตาม ย่อมได้รับผลของกรรมนั้น อย่างแน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าจะเร็วหรือช้าเท่านั้นเอง เหมือนกับเรื่องของเพื่อนคนหนึ่ง ที่ฉันได้รู้จักตอนไปปฏิบัติธรรมที่เดียวกัน เธอชื่อว่า “ป้อม” ซึ่งได้ทำกรรมไว้เมื่อตอนเด็กๆ และได้รับผลของกรรมเมื่อเวลาผ่านไปหลายปีทีเดียว ป้อมเล่าว่าเธอมักจะเกิดแผลในปากบ่อยๆ ตอนแรกก็เข้าใจว่าดื่มน้ำน้อยทำให้ร้อนในจึงเกิดแผลในปากเธอก็พยายามดื่มน้ำให้มากขึ้น แต่มันก็จะเกิดแผลในปากอยู่เรื่อยๆ พอได้มาปฏิบัติธรรมฝึกสติรับรู้การกระทำในปัจจุบัน จึงพบว่า ปกติแล้ว การที่ลิ้นจะโดนฟันขบเวลาเคี้ยวอาหารก็เป็นเรื่องธรรมดาของลิ้นกับฟัน ที่อาจมีการกระทบกันได้บ้าง แต่ที่ผิดปกติและไม่ธรรมดาก็คือ มีหลายครั้งที่ไม่ได้เคี้ยวอาหาร แคंपูดคุยกันธรรมดา กู๋ๆฟันก็ไปกระทบกับลิ้น หรือฟัน ไปกัด โคนกระพุ้งแก้มในปาก หลังจากนั้นก็จะเกิดเป็นแผลเจ็บปวดเกือบ 10 วัน ไม่ใช่แผลร้อนในอย่างที่เคยเข้าใจ เมื่อลิ้นเป็นแผลเธอก็ใส่ยารักษาให้หายเร็วๆ แต่ไม่นานก็เป็นซ้ำแล้วซ้ำอีก ก็รักษากันไป วนเวียนอยู่อย่างนี้เป็นปีๆ ทำให้เธอเกิดความลำบากมากในการรับประทานอาหารทุกครั้ง แต่หลังจากที่เธอได้ฟังธรรมบรรยายของ ดร.สนอง วรอุไร ว่าถ้าเราทำกรรมอะไรไว้ ก็ชดใช้ให้หมดไปในชาตินี้ เธอจึงได้หันกลับมาทบทวนการกระทำที่ผ่านๆมาของตัวเอง แล้วก็พบว่า สิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอนั้น มันไม่ใช่โรคร้ายไข้เจ็บธรรมดา แต่มันเป็นโรคที่เกิดจากกรรม เธอจึงเลิกรักษา และพร้อมชดใช้กรรมทั้งหมด ด้วยความอดทนอดกลั้นต่อความเจ็บปวด กรรมที่ป้อมได้ก่อไว้ เธอเล่าว่า ได้ทำมาตั้งแต่ตอนเด็กๆ เพราะวัยนั้นเธอ

เป็นเด็กหญิงที่สนุกสนานมาก ชอบเล่นกับเด็กผู้ชาย ไม่ว่าจะปีนต้นไม้ กระโดดน้ำในคลอง เธอทำได้
อย่างคล่องแคล่ว แต่เรื่องตกปลา เธอไม่เคยทำ เนื่องจากบ้านที่เธออยู่นั้น หน้าบ้านมีคูน้ำ ช่วงฤดู
ฝนที่น้ำหลาก น้ำจะล้นมาถึงคูหน้าบ้าน และมีปลาตัวเล็กๆตามมาด้วย ป้อมชอบไปเล่นที่คูน้ำ
เธอเห็นปลาว่ายน้ำไปมา จึงนึกสนุกเอามือไปช้อนเล่น ได้บ้าง ไม่ได้บ้าง จับได้มาแค่พอปลาคืน
กระดุกกระดิกบนฝ่ามือ เธอก็ปล่อยลงน้ำไปเหมือนเดิมเล่นอย่างนี้หลายวันเข้าก็เบื่อ เธอจึงคิดว่า
ตกปลาดีกว่า น่าจะสนุกดี เพราะเธอเคยเห็นพวกเด็กผู้ชายเล่นตกปลาแข่งกันอย่างสนุกสนาน คิด
แล้วเธอก็ไปหาอุปกรณ์ตกปลา โดยไปซื้อเบ็ดและเอ็นที่ตลาดแล้วหาไม้ไผ่มาทำคันเบ็ด ซึ่งเธอก็
ทำได้ เพราะเคยช่วยเพื่อนๆทำ จากนั้นก็ไปขุดหาไส้เดือนมาเป็นเหยื่อ เมื่อได้ของครบแล้ว ป้อม
ก็เตรียมตัวไปตกปลาเมื่อแม่เห็นก็ห้ามและไล่ให้ไปเล่นอย่างอื่น ป้อมจึงหลบไปสักพัก พอเห็น
ว่าแม่ไม่อยู่ ก็หอบอุปกรณ์มาตกปลาอีก แต่เพราะเป็นมือใหม่หัดตก ตอนแรกจึงตกไม่ได้เลยสัก
ตัว ทำให้ป้อมรู้สึกเบื่อ และอยากจะเลิก แต่พอนานเข้า ก็เริ่มมีปลามากินเบ็ด เมื่อตกได้ปลาตัว
แรกซึ่งเป็นปลาตัวเล็กๆเธอก็จะปลดเบ็ดที่เกี่ยวข้องปากปลาออกแต่ความที่ไม่ชำนาญกว่าเธอจะปลด
เบ็ดออกได้ ก็ใช้เวลาค่อนข้างนาน ทำให้ปากปลาครูดกับเบ็ดจนเป็นแผลถลอก!! แล้วเธอก็ปล่อย
มันลงน้ำไป ตอนนั้นป้อมไม่รู้หรือว่า การกระทำของเธอ ทำให้ปลามันเจ็บปวดแค่ไหน เพราะ
เธอยังคงตกปลาอย่างสนุกสนานต่อมาอีกหลายอาทิตย์ และก็ทำเหมือนเดิมคือ พอตกลงได้ ก็ปล่อย
ไป เรียกว่า มีปลานับสิบๆตัวที่ต้องเผชิญกับชะตากรรมเช่นนี้ แต่เหตุที่น้ำไม่ได้หลากมาทุก
ปี ทำให้กิจกรรมตกปลาของป้อมค่อยๆห่างไปและเมื่อโตขึ้นเธอก็ไม่ได้สนใจที่จะตกปลาอีกเลย
จนกระทั่งเรียนจบและแต่งงานไปจนกระทั่งผลกรรมที่ทำได้ ย้อนกลับมาหา เธอต้องตกอยู่ใน
สภาพที่เป็นแผลในปากบ่อยครั้ง และช่วงเวลานี้เองที่เธอได้รู้ถึงรสชาติของความเจ็บปวดทุกข์
ทรมาน ซึ่งไม่ต่างไปจากปลาทั้งหลายที่เธอได้ทำกับพวกมันไว้ หลังจากได้ชดใช้หนี้กรรมให้
พวกปลา โดยยอมเจ็บปวดทุกข์ทรมานมานาน ทุกวันนี้แม่ฝันจะขบถุกลิ้นแรงๆเวลาเคี้ยวอาหาร
ก็ไม่ใช่แผลเจ็บปวดหลายวันเหมือนแต่ก่อน เจ็บแค่ไม่นานก็หายไป เธอคิดเอาเองว่า ตอนนี้เธอ
น่าจะชดใช้กรรมจากการตกปลาหมดสิ้นแล้ว และเธอได้ขอโทษกรรมกับพวกมันด้วยขอให้เลิก
แล้วต่อกันในชาตินี้ ตั้งแต่นั้นมา เธอก็หมั่นทำบุญใส่บาตร และไม่ลืมที่จะอุทิศผลบุญให้กับผู้
เป็นเจ้าของกรรมนายเวรของเธอ

กฎแห่งกรรม : กรรมที่ทำให้ถูกสามีทุบตี

กฎแห่งกรรมเป็นสิ่งที่สลับซับซ้อน เป็นไปตามเหตุปัจจัยที่แต่ละคนกระทำ เมื่อทำสิ่งใดไว้ กรรมนั้นก็ย่อมสนองแก่ตนเองไม่ช้าก็เร็ว การไม่รู้ไม่เข้าใจถึงการทำงานของกฎแห่งกรรม ทำให้หลายคนไม่ละอายต่อบาปและไม่เกรงกลัวต่อการกระทำความชั่ว จนกระทั่งได้ประสบกับผลของกรรมค่อยๆ เกิดสำนึกรู้สึกถึงสิ่งที่ตนได้ตัดสินใจกระทำลงไป แต่เมื่อถึงเวลานั้นก็รู้สึกว่ามันสายเกินไปเสียแล้วที่จะแก้ไขได้

เรื่องต่อไปนี้เป็นอุทาหรณ์อีกอย่างหนึ่งสำหรับการดำเนินชีวิต ก่อนจะกระทำสิ่งใดไป ควรคิดพิจารณาให้ดีเสียก่อน อย่าทำตามอารมณ์ความรู้สึก มิเช่นนั้น ชีวิตอาจจะเป็นเช่นเรื่องดังต่อไปนี้ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ครอบครัวของนายสมนึก และนางวิไล ได้อยู่กินกันมานานและมีลูกด้วยกันสองคน คนโตเป็นผู้ชาย คนเล็กเป็นผู้หญิง ซึ่งดูเหมือนว่าครอบครัวนี้จะอบอุ่นและมีความสุขดี เพียงแต่ว่า ฐานะของครอบครัวค่อนข้างยากจน เงินทองก็พอมีบ้างแต่ไม่มากมายเท่าใดนัก เมื่อลูกชายเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แล้ว พ่อแม่เห็นว่าคนที่ไปบวชหลายคนได้ดีมีการศึกษา และพ่อแม่ก็รู้สึกสบายใจเพราะว่าลูกชายจะได้ไม่เกรงเหมือนเด็กทั่วไป เหตุนี้เองพ่อแม่จึงถามลูกชายว่าอยากบวชหรือไม่ ลูกชายก็อยากบวช ในที่สุดก็พาไปบวชและฝากหลวงพ่อกับไปเรียนหนังสือ ส่วน “ละม้าย” ลูกสาวคนเดียวนั้นพ่อแม่ก็พร้อมที่จะกัดฟันส่งลูกเรียนต่อมาหลายปี ละม้ายก็เรียนจบปริญญาตรี และมีคนมาขอแต่งงาน เมื่อพ่อแม่เห็นว่าเธอโตเป็นสาวแล้ว ก็อนุญาตให้แต่งงานได้ ซึ่งก็เป็นปกติธรรมดาของคนทั่วไป ทั้งหลายนั่นเอง แต่ดูเหมือนว่าชีวิตจะไม่ได้ราบรื่นเสมอไป มักมีอุปสรรคบ้างเป็นธรรมดา ในกรณีของละม้ายก็เช่นเดียวกัน สามีของนางละม้ายนับว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง ไม่กินเหล้าเมายา ไม่เที่ยวเล่นการพนัน เป็นคนขยันขันแข็งเอาการเอางาน หลังแต่งงานไม่นานเธอก็ตั้งท้อง ซึ่งตรงนี้เป็นจุดเริ่มต้นของการกระทำกรรมของเธอบ้านของเธอเลี้ยงไก่ไว้เยอะพอสมควร ในระหว่างที่ตั้งท้อง เธอไม่รู้ว่ามียะไรมาดลใจ เพราะทุกครั้งที่เขาเข้าไปหว่านให้ไก่กิน เธอจะรู้สึกอยากกินไก่ทุกที จึงจับไก่นั้นมาตีมาฆ่าแทบทุกครั้ง เป็นอยู่อย่างนี้ตลอด 9 เดือนในระหว่างที่อุ้มท้อง!! ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร แต่รู้สึกว่ามีอะไรก็ตามที่เห็นไก่แล้วอยากจะทำอะไรไปไล่ตีมันทุกครั้งไป หลังจากคลอดลูกคนแรกได้เกือบปี กรรมก็ค่อยๆ ไล่ตาม

สนองเธอ โดยไม่รู้ตัว เธอเริ่มมีปากเสียงกับสามีบ่อยครั้งมาก จนกระทั่งในที่สุดทั้งสองคนต้อง
เลิกรากันไป เพราะละมัยรู้สึกว่าจะอยู่กับผู้ชายคนนี้แล้วไม่ค่อยมีความสุข ละมัยคิดว่าตัวเองเป็น
ผู้หญิงที่หน้าตาดีพอสมควร ก็คงจะหาสามีใหม่ได้ไม่ยากเท่าใดนัก และเหตุการณ์ก็เป็น
เช่นนั้นจริงๆ คือ พอเลิกกับสามีเพียงไม่กี่เดือน ก็มีผู้ชายคนใหม่มาจีบ และในที่สุดก็ลงเอยกัน
ด้วยดี สามีคนที่สองเป็นคนเจ้าชู้ ชอบเที่ยวเตร่ อวดร่ำอวดรวย ใช้เงินเก่ง เล่นการพนัน คีฬา
 ฯลฯ ซึ่งแทบจะตรงข้ามกับสามีคนแรกของเธอเลยก็ได้ แต่ก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เธอจึง
เลือกที่จะอยู่ร่วมกับผู้ชายคนนี้ การอยู่ร่วมกับสามีคนที่สองนี้ แรกๆก็ดูเหมือนว่าจะดีมาก แต่
พอเวลาผ่านไปเพียงสองสามเดือน สามีคนนี้ก็เริ่มออกกลายให้เห็น คือ ชอบกินเหล้า เล่นการ
พนันและกลับบ้านดึก เมื่อกลับมาก็ทะเลาะเบาะแว้งกันเสียงดังเป็นประจำ บางครั้งก็ด่าทอเธอ
ว่าเป็นคนไม่ดี สามีจึงได้ทิ้งเป็นต้น นอกจากคำด่าที่ทำให้เธอเจ็บใจอยู่เป็นประจำแล้ว
บางครั้งก็มีการลงไม้ลงมือทุบตีด้วย ซึ่งแรกๆ เธอคิดว่าคงเป็นเพียงครั้งสองครั้งเท่านั้น แต่ดู
เหมือนว่า การทุบตีจะเริ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ตามเนื้อตัวของเธอจึงเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำดำเขียว พ่อ
แม่พี่น้องของละมัยเห็นเช่นนั้น ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ได้แต่พยายามตักเตือนให้เธอ
ระมัดระวังตัว แต่เธอก็ยังถูกทุบตีอยู่เหมือนเดิม ครอบครัวของละมัยเห็นว่าลูกสาวของตัวเองไม่
ค่อยปลอดภัยเท่าไร จึงขอให้ละมัยหย่ากับสามีคนนี้ แต่ละมัยไม่ยอม พ่อแม่พี่น้องจึงขอให้
น้องชายของละมัย ซึ่งบวชเป็นพระช่วยอบรมสั่งสอน แต่พระน้องชายพูดอย่างไร ละมัยก็ไม่
เชื่อฟังและไม่ยอมเลิกกับผู้ชายคนนี้ ละมัยยอมให้เขาทุบตีและด่าว่าอยู่อย่างนี้ วันแล้ววันเล่า
เจ็บแล้วเจ็บอีก ไม่ยอมหนี ไปไหน และไม่ยอมเลิกกราเสียที หลายครั้งที่หญิงสาวต้องเข้าไป
นอนโรงพยาบาล แต่เธอก็ยอมที่จะอยู่กับสามีคนนี้ต่อไป ละมัยทนเจ็บเนื้อเจ็บตัวอยู่อย่างนั้น
เป็นเวลาเกือบปี เธอจึงค่อยเห็นทางสว่าง เมื่อเธอถูกทุบตีขนาดหนักจนบาดเจ็บสาหัสมาก ถูก
ห้ามส่งโรงพยาบาล ในระหว่างที่รักษาอาการป่วยอยู่ที่โรงพยาบาลนั้น ก็มีเวลาได้ครุ่นคิด
พิจารณาถึงการกระทำต่างๆ ที่ผ่านมานในอดีต เธอจึงรู้สึกได้ว่า การที่เธอถูกทุบตีครั้งแล้วครั้ง
เล่า ก็คงเป็นเพราะกรรมที่เธอเคยกระทำไว้ คือ ได้ทุบตีไก่และฆ่ากินเป็นประจำนี้เอง ระยะเวลา
ที่เธอมาอยู่ร่วมกับสามีคนที่สองนี้ก็นานพอๆ กับระยะเวลาที่เธอตั้งท้องพอดี พอคิดพิจารณา
ได้เช่นนี้แล้ว เธอก็ตั้งจิตปรารถนาว่า หากเป็นเพราะกรรมนี้จริง ก็ขอโศกกรรม และเมื่อหาย

ป่วยแล้วจะไปปฏิบัติธรรมอุทิศบุญกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร 7 วัน และขอให้เห็นทางสว่างของชีวิตด้วย หลังจากนั้นเป็นต้นมา อาการของเธอก็ดีขึ้น เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้วก็ได้ไปปฏิบัติธรรมอย่างที่ตั้งใจไว้ จุดนี้จึงเป็นเหมือนกับจุดเปลี่ยนชีวิตของเธออีกครั้งหนึ่ง เพราะเธอได้ขอหย่ากับสามีคนที่สอง และมุ่งมั่นที่จะประพฤติตนอยู่กับความดีงามตลอดไป เพราะได้ประสบกับตนเองแล้วว่า กฎแห่งกรรมนั้นมีอยู่จริง เชื่อแน่ว่าทุกคนก็คงเคยทำความชั่วมาบ้างไม่มากก็น้อย แต่หากเราไม่พยายาม ลดละความชั่วเหล่านั้นออกไปจากจิตใจให้หมดสิ้นไป สักวันสิ่งเหล่านั้นก็จะสะท้อนย้อนกลับมาหาตัวเราเอง การทำความดีไม่มีสูญเปล่า ทำเมื่อใดก็เป็นสุขเมื่อใด ทั้งผู้กระทำและผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด ในทางตรงกันข้าม หากเรากระทำความชั่วเมื่อใด ความทุกข์ก็ย่อมสืบคลาน เข้าไปสู่จิตใจเรามากขึ้นเท่านั้น ยิ่งชั่วมากเท่าใด ก็ยิ่งทุกข์มากเท่านั้น

ความชั่วไม่เคยทำให้ใครประสบกับความสุขอันแท้จริง ความดีต่างหากที่เป็นต้นตอของความสุข หากอยากประสบความสุข ก็จงเลือกที่จะทำความดีตั้งแต่วันนี้และนาทีนี้ ก่อนที่จะสายเกินไป

กฎแห่งกรรม : ตายเหมือนหมา

กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง เป็นคำที่เราได้ยินกันจนคุ้นหู แต่หลายคนก็ยังดำเนินชีวิตอย่างประมาท เหมือนกับไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับกรรมและกฎแห่งกรรม ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นบทพิสูจน์อีกกรณีหนึ่งที่ทำให้เห็นผลจากการทำกรรมชั่วอย่างชัดเจน เรื่องมีอยู่ว่า

นายอัศวินเป็นคนเมืองสกลนคร ซึ่งได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองที่ขอบกินเนื้อสุนัข เขาก็เป็นอีกคนหนึ่งเหมือนคนทั่วไปในหมู่บ้าน เมื่อเกิดมาอยู่ในสังคมเช่นใด ก็มักจะมีวิถีชีวิตคล้อยตามไปกับสังคมนั้น น้อยคนนักที่จะทำตัวแปลกแยกออกจากสังคม อัศวินเป็นลูกชายคนเดียวของนายสมบัติและนางสมร ทั้งสองรักลูกชายคนนี้นี้มาก พยายามหาเงินส่งให้เรียนสูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ด้วยความที่อัศวินเป็นลูกคนเดียว จึงถูกตามใจมาตั้งแต่เด็ก อยากทำอะไรก็ทำ ดูเหมือนว่าเขาไม่ค่อยจะตั้งใจเรียนเท่าไร มักจะเผลอไปตามเพื่อนมากกว่า ในต่างจังหวัดนั้นโรงเรียนมักจะอยู่ไกลจากหมู่บ้าน เวลาเดินทางไปโรงเรียน นักเรียนส่วนใหญ่จะนั่งรถประจำทางซึ่งมีอยู่คันเดียว เช้าเที่ยวหนึ่งเย็นเที่ยวหนึ่ง ตอนแรกๆ อัศวินกับเพื่อนก็นั่งรถโดยสารไป

ตามธรรมดา แต่รู้สึกว่ามันไม่ค่อยเป็นอิสระ เพราะต้องรอรอดนาน อัสวินจึงอ่อนไหวพ่อแม่ซื้อรถจักรยานยนต์ให้ ในที่สุดก็ได้ตามที่เขาปรารถนา การเดินทางโดยรถประจำทาง ข้อดีก็คือทำให้ให้นักเรียนทุกคนกลับบ้านตรงเวลา ไม่แวะเที่ยวที่ไหน แต่การขับรถจักรยานยนต์ไปเรียนเองนั้น โดยส่วนใหญ่วัยรุ่นก็มักจะจับกลุ่มกันไปเที่ยวตามที่ต่างๆ เพราะกลับบ้านตอนไหนก็ได้ หลังจากที่อัสวินได้จักรยานยนต์ วิถีชีวิตของเขาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไป เขาเริ่มจับกลุ่มกับเพื่อนนักเรียนที่มีรถจักรยานยนต์เหมือนกัน จะได้เดินทางกลับบ้านพร้อมกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วหลังจากเลิกเรียนเด็กกลุ่มนี้ก็จะมักจะชวนกันไปกินเหล้าตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งสถานที่กินเหล้าของเด็กต่างจังหวัดไม่เหมือนเด็กในเมืองที่ไปกินเหล้าตามผับตามบาร์ แต่เด็กต่างจังหวัดมักไปกินเหล้าตามกระท่อมปลายนา ที่มีบรรยากาศเย็นสงบดี ตามปกติแล้วเด็กนักเรียนเหล่านี้ได้เงินไปโรงเรียนคนละไม่กี่บาท บางคนได้ไม่ถึงร้อย หากคนไหนที่รวยหน่อยก็จะได้วันละร้อย ซึ่งนั่นก็ถือว่ามากแล้วสำหรับเด็กที่อยู่ในชนบทจริงๆ อัสวินและเพื่อนๆ ก็เช่นเดียวกัน ได้เงินมาโรงเรียนไม่มากนัก แต่ด้วยความที่พวกเขารักสนุก ก็พยายามแบ่งเงินจำนวนน้อยที่มีอยู่นั้นรวมๆ กันแล้วไปซื้อเหล้ามากิน เย็นวันหนึ่งหลังจากเลิกเรียน พวกเขาได้ชวนกันไปกินเหล้าที่กระท่อมปลายนาก่อนกลับบ้าน พวกเขามีเหล้ามาเรียบร้อยแล้ว แต่ยังหาคีบแกล้มไม่ได้ จึงคิดกันว่ากินอะไรดี เพราะไม่มีเงิน ทุกคนที่อยู่ในกลุ่มต่างก็นั่งมองตากัน ในที่สุดนายศิริศักดิ์ ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มก็พูดออกมาว่า “นี่ออกแล้ว” เพื่อนๆ ก็สงสัยว่าจะกินอะไร เขาก็ชี้ไปที่สุนัขตัวหนึ่งที่วิ่งผ่านมาแถวนั้นพอดี ในที่สุดทุกคนก็ตกลงปลงใจกันว่ากินเนื้อสุนัขแกล้มเหล้า พวกเขาต่างถือเศษไม้คนละชิ้น วิ่งไล่ล่าสุนัขตัวนั้น แต่ก็ได้ยินเพื่อนคนหนึ่งตะโกนออกมาว่าให้จับเป็น ถ้าจับตายเนื้อจะไม่อร่อย ซึ่งก็ไม่มีใครเหมือนกันว่าทำไม ในที่สุดก็จับสุนัขได้ เพื่อนจึงบอกให้อัสวินหาทางจัดการกับสุนัขตัวนั้น เขาได้จับสุนัขเป็นๆ ใส่เข้าไปในกระสอบ มัดปากจนแน่นหนาแล้วเอาไปถ่วงน้ำเพื่อให้มันขาดใจตาย ส่วนเพื่อนคนอื่นๆ ก็ยืนดูอยู่รอบๆ ไม่มีใครว่าอะไร สุนัขที่อยู่ในกระสอบคืนรนสุดชีวิต จนกระทั่งขาดใจตาย หลังจากที่เห็นมันหยุดดิ้นไปนาน จึงยกกระสอบขึ้นมาแก้ดู เมื่อเห็นมันตายแน่แล้ว ทุกคนจึงช่วยกันเอาเนื้อที่เตรียมไว้มาลวก ถอนขน และแร่เนื้อมาปรุงเป็นอาหารกินแกล้มเหล้ากันอย่างเอร็ดอร่อย โดยไม่ได้คิดเลยว่าก่อนที่พวกเขาจะมีความสุขนี้มา มีชีวิตหนึ่งที่ต้องทุกข์

ทราบอย่างแสนสาหัส มันผูกความแค้นอาฆาตไว้อย่างไรบ้างก็ไม่มีใครรู้ และคงไม่มีใครนึก
หรือกว่า กรรมจากการฆ่าสุนัขเพียงตัวหนึ่งนั้น มันจะส่งผลร้ายกับชีวิตอย่างไรบ้าง ถึงแม้ว่า
สุนัขจะเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉาน แต่ทุกชีวิตบนโลกนี้ย่อมรักตัวกลัวตายด้วยกันทั้งนั้น และทุก
ชีวิตย่อมมีความหมาย การทำลายชีวิตของกันและกันย่อมส่งผลเสียต่อผู้กระทำอย่างแน่นอน
ในกรณีของนักเรียนกลุ่มนี้ก็เช่นเดียวกัน สองปีผ่านไป นักเรียนกลุ่มนี้ ใกล้เคียงเรียนจบ ปวช.
ในระหว่างที่พวกเขาเรียนสองปีผ่านมานั้น ได้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับเด็กวัยรุ่นต่างโรงเรียน
หลายครั้ง ไล่ตีกันเป็นประจำ เย็นวันหนึ่งหลังเลิกเรียน กลุ่มของอัศวินได้ขับรถจักรยานยนต์
ไปเจอกับคู่อริพอดี จึงได้เขม่นกัน แต่ว่ากลุ่ม ของคู่อริมีมากกว่า พวกเขาจึงคิดว่าหากทะเลาะ
กันวันนี้ยังงี้ก็สู้ไม่ได้แน่นอน จึงพยายามจะถอย แต่คู่อริก็ไล่ตามไม่ลดละ ทั้งมีดทั้งท่อนไม้
ครบมือ กลุ่มของอัศวินเห็นดังนั้นจึงตกใจสุดขีด เพราะพวกตน ไม่ได้เตรียมอาวุธอะไรมาเลย
จึงพยายามขับรถจักรยานยนต์หนีสุดชีวิต กระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง แม้ว่าอัศวิน
จะพยายามหนีอย่างเต็มที่เหมือนกับเพื่อนๆ แต่ก็ โคนจับได้ เพราะจักรยานยนต์ที่เขาขี่อยู่นั้น
เกิดเสียหลักล้มลง เมื่อถูกคู่อริจับได้ อัศวินก็ถูกรุมตะต่อยอย่างไม่ยั้ง จนกระทั่งคู่อริเห็นว่า
เขาหมดแรง แล้วจึงได้หยุด แต่ทว่าก็ยัง ไม่สะใจ ยังลากตัวอัศวินไปด้วย หลังจากนั้นก็จับเขา
ใส่กระสอบมัดปาก แล้วนำไปโยนทิ้งในสระน้ำ เพื่อทำลายหลักฐาน ส่วนเพื่อนๆ ของอัศวิน ก็
ถูกรุมทำร้ายจนบาดเจ็บไปตามๆ กัน หลายวันต่อมาเพื่อนในกลุ่มไม่เห็นอัศวิน ก็นึกว่าเขาคง
เสียชีวิตแล้ว จึงได้พยายามออกตามหา จนกระทั่ง ไปเจอศพอยู่ที่สระน้ำ สภาพเหมือนกับตอนที่
อัศวินจับสุนัขถ่วงน้ำ กลุ่มเพื่อนจึง ได้สติขึ้นมาและรู้สึกสำนึกผิดที่ได้กระทำความชั่วใน
รูปแบบต่างๆ พวกเขาพูดคุยกันว่า เหตุที่อัศวินเจอเหตุการณ์อย่างนี้ก็อาจเป็นเพราะกรรมที่เคย
กระทำไว้นั่นเอง และเมื่อได้ขบคิดถึงกรรมที่พวกตนเคยกระทำไว้แล้ว เพื่อนหลายคนจึง
ตัดสินใจบวชเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับอัศวิน

กฎแห่งกรรมนั้นมันทำงานของมันเองตามเหตุปัจจัย ไม่มีใครที่จะบังคับให้มันเป็นไป
อย่างที่ต้องการได้ ทำได้เพียงสร้างเหตุปัจจัยให้มันถูกต้องเท่านั้นเอง การทำความชั่วเป็นการ
สร้างเหตุปัจจัยให้ตนเองได้รับความทุกข์ความเดือดร้อน ความดีต่างหากที่เป็นเหตุปัจจัยให้
ตัวเราได้รับความสุขทั้งในปัจจุบันและในอนาคต

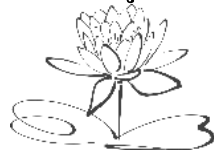

กฎแห่งกรรม : ถูกไฟคลอกเพราะเผาคน

กฎแห่งกรรมนั้นทำงานอย่างตรงไปตรงมา และกรรมบางอย่างเราไม่รู้แน่ชัดว่า มันจะให้ผลเมื่อใด ทั้งนี้ที่เหตุปัจจัยพร้อมมันก็จะให้ผล เราจึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต และควรที่จะหลีกเลี่ยงการทำกรรมชั่วอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าในกรณีใดๆ ก็ตาม

ตัวอย่างต่อไปนี้เป็นเรื่องของผู้ดำเนินชีวิตด้วยความประมาท จนกระทั่งทำให้ตนเองได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนในที่สุด เรื่องมีอยู่ว่า

มีครอบครัวเล็กๆ ครอบครัวหนึ่ง อาศัยอยู่ในจังหวัดราชบุรี ครอบครัวนี้มี ลูกทั้งหมด 3 คน คนโตเป็นลูกชาย และลูกสาวสองคน บรรดาลูกทั้งสามคนนั้น “พิสุทธิ์” ลูกชายคนโต เป็นคนที่เกเรที่สุด พิสุทธิ์เป็นคนติดเพื่อน ในแต่ละวันเขามักจะไปหาเพื่อน ชวนกันไปหาเรื่องสนุกสนานทำ อะไรก็ตามที่เป็นเรื่องตื้นตื้น วัยรุ่นกลุ่มนี้จะชอบเป็นพิเศษ และบางครั้งความตื้นตื้นของพวกเขา มันได้สร้างเวรกรรมให้กับเขาโดยไม่รู้ตัว บ่ายวันหนึ่งพิสุทธิ์และเพื่อนๆ ได้ชวนกันไปในป่าด้านหลังหมู่บ้าน เพื่อหาที่นั่งกินเหล้า พวกเขาเลือกตั้งวงใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง เพราะร่มรื่นและบรรยากาศดีที่สุดในช่วงที่กำลังนั่งกินเหล้าเฮฮากันอย่างนั้น เพื่อนคนหนึ่งก็เอ่ยขึ้นมาว่า กินเหล้ากับน้ำเปล่าไม่ค่อยอร่อย น่าจะหาอะไรมาเป็นกับแกล้มสักหน่อย ทุกคนก็พยักหน้าเห็นด้วย แต่ขณะที่กำลังเหลียวซ้ายแลขวามองหาอะไรที่วางอยู่นั้น คนหนึ่งในกลุ่มก็มองขึ้นไปเห็นรังนกใหญ่รังหนึ่งอยู่บนต้นไม้ ทุกคนจึงเห็นพ้องต้องกันว่าเอานกนี้แหละมาย่างกินแกล้มเหล้า แต่ไม่รู้ว่าเป็นรังจะมีนกหรือเปล่า พิสุทธิ์ซึ่งชำนาญเรื่องปีนต้นไม้ จึงอาสาปีนขึ้นไปสำรวจรังนกที่อยู่ข้างบน แต่เมื่อปีนไปจนสุดที่จะปีนได้แล้ว เขาก็ยังไม่สามารถเอื้อมถึงรังนกได้ ทันใดนั้นหูของเขาก็ได้ยินเสียงลูกนกเล็กๆ หลายตัวร้องอยู่ในรัง ชายหนุ่มคิดว่าเป็นลาภปากที่จะได้ลูกนกมาอย่างกินแกล้มเหล้า และนี่คือความคิดที่เป็นอกุศลซึ่งเกิดขึ้นท่วมทับใจของพิสุทธิ์ ชายหนุ่มจึงตะโกนบอกให้เพื่อนหาไม้ยาวๆ แล้วหาเศษไม้หรือหญ้าแห้งพันไว้รอบปลายไม้ เพื่อจะได้จุดไฟเผารังนก เมื่อเพื่อนได้ยินเช่นนั้นก็ทำตามที่พิสุทธิ์บอกทันที เมื่อพิสุทธิ์ได้รับไม้จากเพื่อนแล้ว เขาก็รีบนำมาจุดไฟทันที แล้วค่อยๆ ยื่นไปจ่อที่รังนก เพียงไม่นานรังนกใหญ่ก็ติดไฟถูกลูกโขนขึ้นมา ขณะที่ชายหนุ่มรีบปีนลงจากต้นไม้ ไฟก็เริ่มเผารังนกแรงขึ้นเรื่อยๆ เสียงลูกนกในรังร้องกันดังลั่น!! แต่พิสุทธิ์และเพื่อนๆ

กลับหัวเราะด้วยความดีใจ ระหว่างนั้น พิสุทธิ์เห็นแม่จนมาบินวนรอบ มั่นร้องเสียงดังมากด้วยความหวังลูกๆที่อยู่ในรัง ที่ต้องมาตายพร้อมกันหมด มันไม่สามารถเข้ามาช่วยลูกๆได้ ทำได้เพียงแค่อบินอยู่รอบๆ และเกาะกิ่งไม้ดูลูกน้อยถูกไฟคลอกอย่างเศร้าใจ ไม่นานนักรังนกใหญ่ก็ร่วงหล่นลงข้างล่าง พิสุทธิ์และเพื่อนๆได้เข้าไปดู เห็นนกตัวน้อยในรัง 5 ตัว ถูกไฟไหม้จนขนหลุดร่วง พวกเขากลัวว่าไฟจะไหม้เกรียมหมดจนไม่เหลืออะไร จึงใช้ไม้เขี่ยลูกนกออกมาและก่อไฟอีกกองหนึ่ง นำลูกนกมาค่ออย่างกินแกล้มเหล้าอย่างสบายใจ และขณะที่พวกเขากำลังกินลูกนกอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้น แม่จนตัวนั้นก็ยังมาบินวนเวียนร้องอยู่ใกล้ๆ เหมือนกับว่ามันจะสาปแช่งพวกที่ทำร้ายลูกมัน!! แต่ทุกคนไม่ได้รู้สึกสลดใจไปกับกรรมที่พวกตนได้กระทำเลยแม้แต่น้อย กลับพูดคุยกันอีกว่า เต็มก็หาปีนมายิ่งทิ้ง ย่างกินชะอิ๊กตัวหลังจากกินเหล้าจนหมดขวดแล้ว ทุกคนต่างก็นอนหลับอยู่ใต้ต้นไม้จนถึงเย็น จึงแยกย้ายกันกลับบ้าน พิสุทธิ์ไม่เคยคิดเลยว่า กรรมที่เขาได้กระทำไว้ในวันนี้ มันจะส่งผลต่อชีวิตของเขาอย่างไร เขาทำไปเพียงเพราะความสนุกสนานชั่ววูบเท่านั้นเอง แต่อย่างไรก็ตาม ในจิตใจลึกๆของพิสุทธิ์นั้น เขาก็ยังรู้สึกไม่สบายใจทุกครั้งทีนึกถึงภาพนกน้อยถูกย่างสดๆ นั่น เป็นผลกรรมชั่วที่เขาได้กระทำไว้แล้วนั่นเอง หกเจ็ดเดือนผ่านไป เหมือนว่ากรรมนั้นจะค่อยๆ คืบคลานตามหลังพิสุทธิ์ มาอย่างชนิดที่เขาไม่รู้ตัว ขณะนั้นชายหนุ่มกำลังนั่งเล่นอยู่ในบ้าน วันนั้นไม่มีใครอยู่บ้านเลย นอกจากเขาเพียงคนเดียว ใกล้เที่ยงแล้วเขาจึงได้เข้าไปเปิดเตาแก๊สเพื่ออุ่นอาหาร เมื่อตั้งหม้อเรียบร้อยแล้ว ก็เข้าไปในห้องเปิดแอร์เปิดคอมพิวเตอร์เล่นเกมส์ คิดว่าสักพักจะออกไปปิดเตาแก๊ส แต่คงเป็นเพราะผลกรรมที่เคยทำไว้ จึงทำให้เขาลืมนิโทษไปเลยว่าเปิดเตาแก๊สทิ้งไว้ พิสุทธิ์เล่นเกมส์อย่างเพลิดเพลิน ขณะที่ไฟก็ค่อยๆลุกตามไหม้ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งไหม้ห้องครัว และสิ่งของที่อยู่ในบ้าน กว่าพิสุทธิ์จะรู้ตัวอีกที บ้านของเขาก็เต็มไปด้วยไฟ และตัวเขาก็หาทาง ออกไม่ได้ เนื่องจากบ้านเต็มไปด้วยลูกกรงเหล็ก ระหว่างนั้นเพื่อนบ้านได้เรียกรถดับเพลิงมาช่วย ขณะที่พิสุทธิ์ต้องทนทุกข์ทรมานอยู่ในกองเพลิง หูของเขาได้ยินเสียงพ่อแม่ตะโกนเรียกอยู่ด้านนอก สภาพชายหนุ่มตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับนกน้อยที่อยู่ในรังตอนที่เขาใช้ไฟเผาเคราะห์ดีที่พิสุทธิ์ยังไม่ถึงที่ตาย แต่เนื้อตัวของเขาก็ถูกไฟไหม้หลายแห่ง เขาถูกห้ามส่งโรงพยาบาล และต้องรักษาตัวอยู่เป็นอาทิตย์ หลังจากอาการดีขึ้นแล้ว หมอจึงให้กลับไปพัก

รักษาตัวที่บ้าน ชายหนุ่มได้สำนึกถึงผลของกรรมที่ตนทำไว้ จึงเร่งทำบุญสุนทาน รวมถึงทำบุญไปให้กับนกน้อยเหล่านั้นด้วย กรรมเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา ในการกระทำสิ่งต่างๆ จึงควรตั้งใจไว้ในความดี หากกระทำความชั่ว สักวันหนึ่งผลของมันก็จะปรากฏออกมา เป็นความทุกข์ความเดือดร้อนในที่สุด ชีวิตของคนเรานั้นเกิดมาสั้นนัก จึงควรรีบขวนขวายกระทำแต่กรรมดีไว้ เพราะไม่รู้ว่าในชาติต่อไปเราจะยังได้ เกิดมาเป็นมนุษย์อีกหรือไม่ ในชีวิตนี้เราโชคที่ได้เกิดมาแล้ว ก็จงใช้โอกาสนี้สร้างคุณงามความดีให้กับตัวเอง และคนที่อยู่รอบข้าง เกิดมาชาติใดก็จะทำให้เราได้พบเจอแต่สิ่งที่ดีงามตลอดไป กรรมดีเท่านั้นที่จะช่วยทำให้เราได้รับความสุขความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตตลอดไป

อานิสงส์ของการปล่อยสัตว์(หลวงพี่เล็ก สุขุมปญโญ)

ถาม: อานิสงส์ของการปล่อยสัตว์....?

ตอบ: อันดับแรกได้ตัวเมตตาบารมี เราไปปล่อยเขาให้มีชีวิตรอดได้รับความสุขความสะดวกสบายนะ ต่อไปเราทำอะไรก็จะสะดวกสบายไปหมด ...มีอานิสงส์พิเศษอีก เรื่องของการปล่อยชีวิตสัตว์ ถ้าหากว่าเป็นสัตว์ที่เขาขายเพื่อให้ไว้ฆ่าเป็นอาหารนะ ถ้าช่วงนั้นเรามีอุปมาตกรรมเข้ามา มันจะเป็นกุศลต่อชีวิตให้เราด้วย ตัวหนึ่งเท่ากับปีหนึ่ง สมมติว่าคุณปล่อยปลา ๑๐ ตัว นี้อายุยืนต่อไป ๑๐ ปีแน่ๆ แต่ถ้าหากว่าไม่มีอุปมาตกรรมเข้ามาบวกรวม อานิสงส์ตัวนี้ก็จะทำให้เรามีความสุขสะดวกสบาย เรื่องเคราะห์กรรมใหญ่ๆ อย่างเช่นว่าหนักอยู่สักหน่อย ถ้าหากว่าปล่อยพวกไก่พวกเป็ดที่เขาจะฆ่า เคราะห์กรรมอันนั้นก็จะเบาไป ถ้ามันจะถึงแก่ชีวิตเลย ปล่อยสัตว์อย่างพวกแพะ แกะ วัว ควาย ก็จะเป็นการต่อชีวิตของเราได้เลย ประเภทที่เรียกว่า ยิ่งกรรมหนักก็ยิ่งปล่อยสัตว์ใหญ่ยิ่งได้เปรียบ แล้วมันมีอานิสงส์แปลกๆ อยู่อย่างคือหลวงพ่อบ้านเคยซื้อปูทะเลไปปล่อย เห็นมัน โคนมัดอยู่เป็นข่งๆ ก็สงสาร ซื้อแล้วก็เอาไปปล่อยตัดเชือกปล่อยมันลงทะเลไป ปรากฏว่าท่านบอกว่า ปกติแล้วท่านจะปวดหลังเมื่อยตัวเป็นประจำ พอปล่อยแล้วมันไม่เป็นอีก ท่านก็เลยมานึกๆ ดู อ้อ..... ปูมัน โคนมัดอยู่ทั้งวันทั้งคืน มันคงเมื่อยแ่อยู่แล้ว มีโอกาสได้ไปปล่อยมันเข้าอานิสงส์ตัวนี้ก็เลยช่วยท่าน ประเภทหันตาเห็นเลย ...

